

лушарие прѣдставлява емблема на Истината. То е емблемъ на друго едно слънце — сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непрѣодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечеръ като си лѣгаме, ние трѣбва да проектираме мислитѣ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да просектираме мисълта си и къмъ Бога, и когато Той усѣти, че ние дѣйствително вѣрваме въ Него, Той ще подѣйствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи Божествениятъ законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: ако ти затворишъ кепенцитѣ на своята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влѣзе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влѣзе, но не и тази. Твоитѣ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитѣ, тя сама ще влѣзе. Слѣдователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрѣнието, тази свѣтлина е въ твоитѣ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мъжъ ти ще бѣде живъ и т. н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ ученицитѣ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми вързвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Прѣди години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитѣ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той